Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος — Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰανουαρίου 1927 — Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 6

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ σοφὸς δάσκαλος τὸν μιμήθηκε, ἐνῷ οἱ μαῦροι ποὺ θὰ κουβαλοῦσαν τὸ βαρὺ αὐτὸ φορτίο, τὸν κοίταζαν μὲ ἄσχημο μάτι.

Ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ ξεκίνημα, ὅταν ὁ Πατατούκας φώναξε:

—Ἔ, φιλαράκοι! Ξεχάσατε τὸ σάκκο μου!.. Τὸ σάκκο μὲ τὰ βιβλία τῆς ἐπιστήμης τοῦ μαθητῆ μου! Δόστε τό μου γρήγορα!

Τοῦδωσαν τὸ σάκκο κι' αὐτὸς τὸν ἔβαλε ἀνάμεσα στὰ γόνατά του. Ὕστερα ἔψαξε στὸ στῆθος του καί, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι τὸ κουτὶ μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ πράσινο διαμάντι ἦταν καλὰ στερεωμένο, ἔδγαλ' ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμὸ κ' εἶπε:

— Τώρα μποροῦμε νὰ τοῦ δίνουμε!

— Στὸ καλό! εἶπε εὐγενικὰ ὁ βασιλιὰς ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ του. Ὁ Ἀλλὰχ νἆναι ὁδηγός σας!

Τὸ καραβάνι ξεκίνησε καὶ σὲ λίγο εἶχε ἐξαφανισθεῖ στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, ἀκολουθώντας τὸ ποτάμι.

Ὁ Μοκοκὸ ἔφευγε τώρα γιὰ νὰ μάθει τὸν πολιτισμὸ τῶν λευκῶν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι λίγα βήματα πιὸ πίσω του, μέσα σ' ἕνα καλάθι ἀπὸ λυγαριά, ἐρχόταν μαζί του, γιὰ νὰ συμμεριστεῖ τὶς περιπέτειές του, κι' ἡ μικρή του φίλη Ἰσλέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἀπρόσκτη συνάντηση

Τὸ καραβάνι βάδιζε ἀπὸ τέσσερις μέρες μὲ διεύθυνση πρὸς τὴ δύση, ὅπου θἄβρισκαν τὸ ποτάμι στὸ Μπαφουλαμπέ. Ἐκεῖ θἄρριχναν τὶς πιρόγες στὸ νερὸ καὶ τὸ ταξίδι θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκοπα ὡς τὴ θάλασσα. Μὰ γιὰ νὰ φτάσουν στὸ Μπαφουλαμπέ, ἔπρεπε νὰ περάσουν πρῶτα τοὺς βάλτους τῆς Πακιτίνας κι' ὕστερα τὸ παρθένο δάσος.

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἕνα παιγνιδάκι γιὰ τοὺς γεροὺς ἰθαγενεῖς, ποὺ μετέφεραν τὸν Πατατούκα, τὸ Μοκοκὸ καὶ τὴν Ἰσλέ. Οἱ προμηθειές τους ἦταν ἄφθονες κι' ἔτρωγαν μὲ ὄρεξη κρέας καπνιστό, ρύζι, σίκαλη καὶ κρύο νεράκι σὲ κάθε σταθμό. Ἔτσι ἔπαιρναν δυνάμεις κι' ἡ πορεία δὲν τοὺς κούραζε καθόλου.

Ὁ Πατατούκας ἄνοιγε συχνότατα τὸν πολύτιμο σάκκο ποὺ τὸν εἶχε ζητήσει τόσο ἐπιδεικτικὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσαν. Ἀπ' τὸ σάκκο αὐτὸν ἔβγαζε, ἀντὶ γιὰ βιβλία, μπουκάλες διάφορες μὲ ρούμι, μὲ ρακή, μὲ ἀψέντι. Ἡ πολὺ περίεργη αὐτὴ «βιβλιοθήκη» τὸν παρηγοροῦσε γιὰ τὴ μονοτονία τοῦ ταξιδιοῦ. Ἦταν διαρκῶς μεθυσμένος κι' ἡ ὥρα περνοῦσε γλυκὰ-γλυκὰ μὲ τὸ ἐλαφρὸ κούνημα τῆς κρεμάστῆς καρέκλας του.

Μὰ ὅσες ὧρες δὲν τὸν ἀποκοίμιζε ἡ γλυκειὰ αὐτὴ ζάλη, ὁ σοφὸς καθηγητὴς δὲν ἔπαυε νὰ βλαστημᾷ καὶ νὰ βρίζει τὸν «βρωμότοπο» αὐτόν, ὅπου οἱ μύγες καὶ τὰ κουνούπια δὲν τὸν ἄφηναν σὲ ἡσυχία.

***

Ἡ Ἰσλὲ ἐξακολουθοῦσε τὸ ταξίδι της «ἰνκόγνιτο» κι' ἔβγαινε ἀπὸ τὸ καλάθι της μόνο τὴ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ τὸ καραβάνι εἶχε πιὰ κοιμηθεῖ.

Τὴ δεύτερη μέρα τῆς πορείας δοκίμασε φόβο δυνατό.

Ἕνας ἀγγελιοφόρος ἔφτασε πάνω σὲ καμήλα, ἀπὸ μέρος τοῦ σοφοῦ γέρου Μάμοῦ καὶ ρωτοῦσε ἂν εἶδαν πουθενὰ τὴν Ἰσλέ, ποὺ εἶχε χαθεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ὁ διάδοχος. Ὁ Πατατούκας ἀπάντησε ἐνοχλημένος ὅτι δὲν εἶχε ἰδεῖ τὴν Ἰσλὲ πουθενά. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ καθηγητὴς ἔλεγε ὅλη του τὴν ἀλήθεια.

Ὁ καϊμένος ὁ Μοριμπὰ εἶχε κρυφτεῖ, γιὰ νὰ μὴ βρεθεῖ στὴ δύσκολη θέση ν' ἀπαντήσει στὸν ἀπεσταλμένο.

Τότε κεῖνος ξεκίνησε πάλι μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα, γιὰ νὰ φέρει στὴ χώρα τῶν Ἀκουτονάρ τὴν εἴδηση ὅτι ἡ Ἰσλὲ δὲν εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸ καραβάνι.

Ἡ μικρούλα λυπόταν βαθιά, συλλογιζόμενη τὴν ἀνησυχία τοῦ γέρου πατέρα της καὶ τὴν ἀπελπισία του ὅταν θὰ μάθαινε ὅτι κι' ἡ τελευταία του ἐλπίδα ἦταν μάταιη κι' ὅτι ἡ κόρη του ἦταν πιὰ χαμένη. Θὰ τὴν εἶχε φάει, χωρὶς ἄλλο, κάποια λεοπάρδαλη στὸ δάσος ἢ κάποιος κροκόδειλος στὸ ποτάμι...

Παρηγορήθηκε ὅμως μὲ τὴ σκέψη ὅτι, ὅταν θὰ βρισκόταν ἀρκετὰ μακριά, θἄστελνε τὸ Μοριμπά, τὸν πιστὸ σκλάβο της, νὰ εἰδοποιήσει τὸν πατέρα της ὅτι δὲν εἶχε χαθεῖ.

Ὁ καλος μαῦρος περιποιόταν ὅσο μποροῦσε τὴ μικρή του προστατευόμενη. Εἶχε στρώσει ἀπὸ μέσα τὸ καλάθι γιὰ νἆναι ἀναπαυτικό, κι' εἶχε βάλει φύλλα μπανανιᾶς γιὰ δροσιά.

«Ἡ Ἰσλὲ πήδησε μέσα στὸ καλάθι...» (Σελ. 43, στ. α'.)

Τὸ βράδυ τῆς πήγαινε τὸ φαγητό της ποὺ τὄκοβε ἀπὸ τὸ δικό του, καὶ τὴν ἔδαζε νὰ κοιμηθῇ σὲ μιὰ σκηνὴ κλεισμένη καλά. Μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ ἐγερτήριο, τὴν ξυπνοῦσε καὶ τὴν τοποθετοῦσε πάλι στὸ περίεργο βαγόνι της. Ἔτσι δὲν εἶχε πάρει μυρωδιὰ τὸ ταξίδι τῆς Ἰσλὲ κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ-τρεῖς φίλους τοῦ Μοριμπά, ποὺ εἶχε πεποίθηση στὴ σιωπή τους.

***

Ὁ πρίγκιπας Μόκοκό, γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα του, ἔδαζ' ἕναν ἀπὸ τοὺς παλιοὺς στρατιώτες του, ποὺ εἶχε ὑπηρετήσει στὸ γαλλικὸ στρατό, νὰ τοῦ διηγεῖται τὶς ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὸν πόλεμο τῶν Γάλλων μὲ τὸν περίφημο ἰθαγενῆ ἐπαναστάτη Σαμορὺ ποὺ εἶχε ὀνομασθεῖ «ὁ Ναπολέων τῶν μαύρων». Καθὼς ἔλεγαν οἱ θρύλοι, εἶχε πολεμήσει ἑφτὰ χρόνια, ἑφτὰ μῆνες κι' ἑφτὰ μέρες, στὴν ὑπηρεσία τοῦ σουλτάνου Σορὶ Ἰμπραΐμπά, γιὰ νὰ πελευθερώσει τὴ μητέρα του ποὺ εἶχε συλληφθεῖ σκλάβα. Ὕστερα ἴδρυσε δικό του βασίλειο, ποὺ ἡ ἔκτασή του ἔφτασε τὶς 400 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα! Δεκάξη χρόνια πολεμοῦσαν οἱ Γάλλοι, γιὰ νὰ τὸν νικήσουν!

Οἱ διηγήσεις αὐτὲς τοῦ γέρου στρατιώτη ἦταν δέβαια πολὺ πιὸ ὠφέλιμες γιὰ τὸ Μοκοκὸ ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ παράξενου καθηγητῆ του. Εὐτυχῶς ὅμως, τὴν ὥρ' αὐτή, ὁ προκομμένος καθηγητὴς δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη γιὰ μαθήματα. Κοιμόταν τοῦ καλοῦ καιροῦ στὴν καρέκλα του κι' ὁλόκληρη πυροβολαρχία δὲν θὰ μποροῦσε γὰ τὸν ξυπνήσῃ.

***

Τὴ δωδέκατη μέρα τῆς πορείας ἔφτασαν στὸ Μπαφουλαμπέ. Ἐκεῖ θὰ στάθμευε τὸ καραβάνι εἰκοσιτέσσερις ὧρες, γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν οἱ περόγες ποὺ μ' αὐτὲς θὰ ταξίδευαν στὸ ἑξῆς.

Βρισκόνταν μπρὸς στὸ Σενεγάλη. Δὲν εἶχαν πιὰ παρὰ ν' ἀκολουθήσουν τὸ ρεῦμα του γιὰ νὰ φθάσουν στὴ θάλασσα. Τὸ δυσκολότερο μέρος τοῦ ταξιδιοῦ εἶχε τελειώσει.

Ὁ Πατατούκας τἄκουσε μὲ ἀδιαφορία. Τί τὸν ἔνοιαζὲ! Αὐτός, μὲ τὸν περίφημο σάκκο του, τὰ κατάφερνε ὥστε νὰ μὴ παίρνει εἴδηση πότε περνοῦσαν οἱ ὧρες τοῦ ταξιδιοῦ. Οἱ μαῦροι ὅμως ἦταν χαρούμενοι ποὺ δὲν θὰ κουβαλοῦσαν πιὰ αὐτὸ τὸ φορτίο.

Στὴν πρώτη πιρόγα ποὺ ἑτοιμάστηκε, ἐγκαταστάθηκε ὁ Πατατούκας μὲ τὸ σάκκο του καὶ τὸ κουτί του. Ἦταν ἕτοιμος νὰ συνεχίσει τὸ ταξίδι του μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μόνο ἔτσι, ἔλεγε, μπορεῖ νὰ ζήσει κανεὶς σ' αὐτὸν τὸ βρωμότοπο!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ τὸ προηγούμενο.)

Μὰ θυμήθηκε ξαφνικὰ πὼς ὁ κὺρ-Πασχαλιός, μιὰ ὥρα πρίν, τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ τ' ἀγκάθια κι' αἰστάνθηκε τύψεις. Ἀντὶ νὰ τὸν εὐγνωμονῇ, ἔκανε τόσο ἀχάριστα σχέδια ἐναντίον του. Γύρισε πίσω στὸ βάλτο κι' ἔδωσε τὸ χέρι της στὸ γείτονα. Ἔτσι πάτησε κι' αὐτὸς σὲ στερεὸ ἔδαφος. Μὰ σὲ τί κατάσταση! Ἔσταζε ὅλος λάσπη καὶ βοῦρκο, καὶ τ' αὐγὰ εἶχαν σπάσει.

Γύρισαν κι' οἱ δυὸ στὸ χωριό, ἄφωνοι, συλλογισμένοι. Ἡ ἴδια σκέψη τοὺς βασάνιζε τώρα: Πῶς ἂν ἤθελαν νὰ ἑνώσουν τὰ ὁλικά τους, θἄφτιαναν μιὰ βασιλόπητα ἄφθαστης τέχνης,—δυὸ ἀρχιμάγειροι ἦταν αὐτοί!—καὶ θἄσωζαν τὴν τιμή τους καὶ τὴν τιμὴ τοῦ χωριοῦ. Ἡ περηφάνεια ὅμως καὶ μιὰ παράλογη δειλία ἔκλειναν τὸ στόμα τους... Τί ἀνόητοι!..

Ἔφτασε τὸ βράδυ. Στὴ μεγάλη αἰθουσα τοῦ δημαρχείου ἦταν μαζεμένοι ὁ μεγάλος ἄρχοντας μὲ τὴν ἀκολουθία του, τὸ δημαρχιακὸ συμβούλιο μὲ τὸν κύριο δήμαρχο καὶ κόσμος πολύς. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο κι' ὁ κύριος δήμαρχος περίμενε τὴν ἄφιξη τῆς... βασιλόπητας, γιὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα καὶ νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι. Μάταια ἔρριχνε ἐρωτηματικὲς ματιὲς στὸν κὺρ Πασχαλιὸ ποὺ στεκόταν ἀκίνητος σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὸ πρόσωπο ρυτιδωμένο καὶ σκεπτικό, καὶ στὴν κυρὰ Σερπετή, στὴν ἀντίθετη γωνιὰ μὲ τὴν ἴδια ἀμήχανη στάση. Δὲ βάσταξε. Κάλεσε καὶ τοὺς δυό:

— Δοιπόν; Τί κάματε; Γιατὶ δὲν ἔρχεται τὸ γλύκισμα;

— Ἐξοχότατε... τραύλισαν οἱ δυὸ γεροντικὲς φωνές...

Δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τελειώσουν. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ μιὰ γλυκειὰ μυρωδιὰ χύθηκε σ' ὅλη τὴν αἴθουσα. Στὴ μέση τῆς διπλανῆς κάμαρας, ὄρθιοι μπροστὰ στὸ μεγάλο τραπέζι, στεκόνταν ἡ Θανάσω κι' ὁ Δημήτρης, κρατώντας σ' ἀσημένιο δίσκο τὴ θαυμαστότερη βασιλόπητα ποὺ ἔγινε ποτέ!

Σωστὸ πανδαιμόνιο ἀκολούθησε τότε. Ὅλοι ἄρχισαν νὰ χορεύουν, νὰ σπρώχνουνται σὰ μεθυσμένοι. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάδουν, ὁ κὺρ Πασχαλιὸς βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρὰ-Σερπετῆς καὶ χόρευαν φιλιωμένοι γιὰ πάντα. Γέλασε κι' ὁ ἄρχοντας σὰν ἔμαθε ὅλη τὴν ἱστορία, καὶ δήλωσε πὼς τὸ φρονιμότερο θἄταν νὰ γκρεμίσουν τὸν τοῖχο ποὺ χώριζε τὰ δυὸ μαγειριά, νὰ προσθέσουν ἕνα «καὶ» στὴ μέση τῶν τίτλων καὶ νά... συμπεθεριάσουν οἱ δυὸ γέροι. Ὁ λόγος του ἔγινε.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ παρδαλὸ μαντήλι

Γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, ὁ μικρὸς ἀναγκάσθηκε νὰ χουφτώσῃ καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια φτερὰ καὶ πούπουλα τοῦ πουλιοῦ. Μὰ ἔνοιωθε τέτοια ζάλη στὸ κεφάλι του, ὥστε γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του. Ὁ ἄνεμος ἐσφύριζε καὶ τὸν χτυποῦσε στὸ πρόσωπο, τὰ φτερὰ δίπλα του ἀνεβοκατέβαιναν καὶ τὰ πούπουλα ἀνακατευόνταν σὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Δεκατρεῖς χῆνες πετοῦσαν ἕνα γύρω του, χτυποῦσαν τὰ φτερά τους καὶ φώναζαν. Μπροστὰ στὰ μάτια του ὅλα στριφογύριζαν, καὶ μέσα στ' αὐτιά του ὅλα βούϊζαν. Δὲν ἤξερε ἂν πετοῦσανε ψηλὰ ἢ χαμηλὰ καὶ κατὰ ποῦ πηγαίνανε μαζί του.

Στὸ τέλος ὅμως μπόρεσε λιγάκι νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθῃ ἐπιτέλους κατὰ ποῦ πετοῦσαν οἱ χῆνες. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο, γιατὶ δὲν ἤξερε ποῦ θἄδρισκε τὸ θάρρος νὰ κοιτάξῃ κάτω. Ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι θὰ τοῦ ἐρχόταν ζάλη καὶ μὲ τὴ μικρότερη ἀκόμα προσπάθεια.

Ὅταν μπόρεσε τελοσπάντων νὰ κοιτάξῃ, ἐνόμισε ὅτι ἀπὸ κάτω ἔδλεπε ἁπλωμένο ἕνα πελώριο μαντήλι ποὺ ἦταν χωρισμένο σὲ ἄπειρα τετράγωνα, μεγάλα καὶ μικρά.

—Ποῦ βρίσκομαι, καλέ; σκέφθηκε.

Δὲν ἔδλεπε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τετράγωνα πέρα ὡς πέρα. Ἄλλα ἦταν τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο· ἄλλα ἦταν μακρουλά, παντοῦ ὅμως ἔδλεπε ζωτες γραμμὲς καὶ ὀρθὲς γωνίες· πουθενὰ δὲν ἦταν κύκλοι ἢ καμπύλες.

— Μὰ τί νὰ εἶναι τοῦτο τὸ μεγάλο παρδαλὸ μαντήλι; εἶπε τἀγόρι μοναχό του, χωρὶς νὰ περιμένει ἀπὸ πουθενὰ ἀπάντηση.

Οἱ ἀγριόχηνες ὅμως ποὺ ἦταν γύρω του, φωνάξανε ἀμέσως:

— Χωράφια καὶ λειδάδια, χωράφια καὶ λειδάδια!

Τότε κατάλαδε ὁ μικρὸς ὅτι τὸ παρδαλὸ μαντήλι ποὺ ἁπλωνόταν ἀπὸ κάτω του, ἦταν τὸ πεδινὸ ἔδαφος τοῦ Σόνεν. Καὶ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ γιατί φαινόταν ἔτσι παρδαλό. Τὰ ἀνοιχτοπράσινα τετράγωνα τὰ γνώρισε ἀμέσως: ἦταν τὰ χωράφια μὲ τὴ βρίζα ποὺ ἦταν σπαρμένα ἀπὸ τὸ περσινὸ φθινόπωρο καὶ εἶχαν μείνει πράσινα κάτω ἀπ' τὸ χιόνι. Τὰ καφετιὰ τετράγωνα ἦταν τὰ περσινὰ λειδάδια, καὶ τὰ μαῦρα ἦσαν χωράφια ποὺ δὲν τὰ εἶχαν σκάψει. Τὰ καφετιὰ τετράγωνα ποὺ γύρω-γύρω εἶχαν μιὰ κίτρινη γραμμή, αὐτὰ ἦσαν χωρὶς ἄλλο τὰ

δάση μὲ τὶς ὀξιές· γιατὶ σ' αὐτὰ τὰ δάση, τὰ μεγάλα δέντρα ποὺ βρίσκονται μέσα στὴ μέση, ρίχνουν τὸν χειμῶνα ὅλα τὰ φύλλα τους, ἐνῷ οἱ μικρὲς ὀξιές, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, κρατοῦν τὰ μαραμένα φύλλα ἴσαμε τὴν ἄνοιξη. Ἦταν ἀκόμη κι' ἄλλα σκοῦρα τετράγωνα ποὺ εἶχαν λίγο σταχτὶ χρῶμα στὴ μέση. Αὐτὰ ἦταν οἱ μεγάλες χωριάτικες καλύδες μὲ τὶς ἀχυρένιες μαυριδερὲς σκεπές τους καὶ μὲ τὶς μεγάλες πλακόστρωτες αὐλές.

Ὁ μικρὸς ἐγέλασε χωρὶς νὰ τὸ θέλει, βλέποντας τί παρδαλὰ ποὺ ἦταν ὅλα. Ἀκούγοντάς τον ὅμως νὰ γελάῃ, οἱ ἀγριόχηνες τοῦ φώναζαν σὰ νὰ τὸν μάλωναν:

— Εἶναι μιὰ καρπερὴ κι' ὄμορφη χώρα. Εἶναι μιὰ καρπερὴ κι' ὄμορφη χώρα!

Ὁ μικρὸς εἶχε σοδαρευθεῖ καὶ πάλι. «Πῶς ἔχεις ὄρεξη νὰ γελᾶς ἀκόμη», εἶπε στὸν ἑαυτό του, «ἐνῷ σοῦ ἔτυχε τέτοια φοδερὴ δυστυχία ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τύχει σ' ἄλλον ἄνθρωπο;»

Κάμποση ὥρα ἦταν πολὺ σοδαρός, ἀλλὰ καὶ πάλι ἄρχισε σὲ λίγο νὰ γελάῃ. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισε νὰ συνεπιθίζῃ τὸν τρόπο αὐτὸν τοῦ ταξιδιοῦ καὶ μποροῦσε νὰ ἔχει στὸ μυαλό του κι' ἄλλο πρᾶγμα παρὰ πῶς νὰ κρατιέται ἀνάμεσα στὰ φτερὰ τοῦ χήνου, παρατήρησε ὅτι πολλὰ κοπάδια πουλιὰ πετοῦσαν στὸν ἀέρα καὶ ὅλα πήγαιναν κατὰ τὸν βοριά. Καὶ δὲν ἄκουγε κανεὶς παρὰ φωνὲς καὶ ὁμιλίες ἀπὸ τὸ ἕνα κοπάδι στὸ ἄλλο.

— Ὥστε καὶ σεῖς σήμερα ἤρθατε ἐδῶ; φώναζαν μερικὲς χῆνες.

— Βέδαια, βέδαια, ἀπαντοῦσαν οἱ ἄλλες. Τί νέα μάθατε γιὰ τὴν ἄνοιξη ποὺ ἔρχεται;

— Δὲν εἶν' ἀκόμη οὔτε ἕνα φύλλο πράσινο στὰ δέντρα, καὶ τὰ χωράφια εἶναι γεμάτα κρύο νερό, ἦταν ἡ ἀπάντηση.

Ὁ μικρὸς παρατήρησε ὅτι οἱ χῆνες δὲν προχωροῦσαν πιά. Πετοῦσαν δῶθε-κεῖθε σὰν νὰ χαίρουνταν ποὺ ἦταν πάλι στὸ Σόνεν καὶ σὰν νὰ ἤθελαν νὰ χαιρετήσουν κάθε αὐλή.

Ἔτσι ἔφτασαν καὶ πάνω ἀπὸ μιὰ αὐλὴ ὅπου ἦταν πολλὰ μεγάλα κτίρια μὲ πελώριες καμινάδες καὶ ἕνα σωρὸ μικρότερα σπιτάκια.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ φάμπρικα τῆς ζάχαρης τοῦ Γιορντεμπέργκα, ἐφώναξαν οἱ χῆνες. Αὐτὴ εἶναι ἡ φάμπρικα τῆς ζάχαρης τοῦ Γιορντεμπέργκα!

Ὁ μικρὸς μαζεύτηκε πάνω στὴ ράχη τοῦ χήνου. Τὸ μέρος αὐτὸ τὸ γνώριζε καλά. Βρισκόταν κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του καὶ τὸν περασμένο χρόνο τὸν εἶχαν στείλει ἐκεῖ γιὰ χηνοδοσκό. Τώρα ὅμως ὅλα τὰ πράγματα φαινόνταν ἐντελῶς ἀλλοιώτικα, καθὼς τὰ κοίταζε κανεὶς ἔτσι ἀπὸψηλά.

Ἄραγε βρισκόνταν ἀκόμη ἐκεῖ πέρα οἱ δυὸ παλιοί του σύντροφοι, ἡ Αἴξα ἡ χηνοδοσκοῦ κι' ὁ ἀδελφούλης της ὁ Μάτα; Καὶ τί θὰ λέγαν ἄραγε, ἂν ἤξεραν ὅτι αὐτὸς περνοῦσε τώρα ἐκεῖ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους;

Σὲ λίγη ὥρα ἔχασε τὸ Γιορντεμπέργκα ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ οἱ χῆνες πετοῦσαν ἀκόμη πάνω ἀπὸ τὸ Σόνεν. Ὁ μικρὸς μπόρεσε νὰ ἴδῃ, γιὰ μιὰ ἡμέρα μόνο, πολὺ περισσότερα μέρη τοῦ Σόνεν ἀπ' ὅσα εἶχε ἰδεῖ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἴσαμε τώρα. Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες ἔδλεπαν πουθενὰ ἥμερες χῆνες, ἔδειχναν τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση. Πετοῦσαν τότε σιγὰ-σιγὰ καὶ φώναζαν:

— Τώρα πᾶμε κατὰ τὰ ψηλὰ βουνά. Ἐλάτε μαζί μας, ἐλάτε μαζί μας!

Οἱ ἥμερες χῆνες ὅμως ἀπαντοῦσαν:

— Ἔχουμε χειμῶνα ἀκόμη. Ἐδιαστήκατε πολύ. Γυρίστε πίσω.

Οἱ ἀγριόχηνες κατέδαιναν πιὸ χαμηλὰ γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ἥμερες χῆνες νὰ τὶς ἀκοῦνε καλύτερα, καὶ φώναζαν πάλι:

— Νὰ ἔρθετε μαζί μας καὶ θὰ σᾶς μάθουμε νὰ πετᾶτε καὶ νὰ κολυμπᾶτε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ'.

Πολὺ σκέφθηκαν ὁ Μπέμπης κι' ὁ Φούσκας γιὰ ἕν' ἄλλο σπουδαῖο ζήτημα: Τί θὰ φοροῦσαν; Τὶς μπλούζες τους καὶ τὰ πανταλονάκια τους σά... μαθητούδια; Ἄ, μπά! Γιὰ λῃστὲς χρειαζόταν κάτι πιὸ ταιριαστό.

Εὐτυχῶς, σὲ κάποιο σεντούκι, στὸ σπίτι τοῦ Μπέμπη, ὑπῆρχε μιὰ ἀποκριάτικη φορεσιὰ ποὺ τὴν εἶχαν φορέσει μὲ τῇ σειρά τους ὅλα τὰ παιδιά: φουστανέλλα, κάππα, τσαπράζια, τσαρούχια, φέσι... Ὁ Φούσκας πάλι εἶχε μιὰ παιδιάτικη βράκα, ἕνα σιγούνι κι' ἕνα καλπάκι. Νά, αὐτὰ ἦταν *ἕνα κι' ἕνα!* Καὶ μόνο νὰ τοὺς ἔβλεπε κανένας ντυμένους ἔτσι, ἀμέσως θὰ καταλάβαινε πὼς εἶναι λῃστὲς καὶ ὅπου φύγει-φύγει!

Πότε ὅμως θὰ τἄβαζαν; Ὅταν θὰ ξεκινοῦσαν ἀπ' τὰ σπίτια τους γιὰ τὸ

βουνό;—Ὄχι, δὲν ἔκανε· δὲν ἦταν ἀποκριὰ γιὰ νὰ βάζῃ κανεὶς ὅ,τι θέλει. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἔπαιρναν μυρωδιὰ καὶ νὰ τοὺς τσάκωναν πρὶν ταμπουρωθοῦν στὸν Προφήτ'-Ἠλία.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ πάρουν μαζί τους τὶς φορεσιὲς καὶ νὰ τὶς βάλουν μόνο ὅταν θὰ ἔφταναν στὸ λημέρι.

Ἐννοεῖται πὼς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα θἄπαιρναν μαζί τους, εἴτε στὶς τσέπες τους, εἴτε σ' ἕνα καλάθι ποὺ θὰ τὸ φορτωνόταν ὁ Φούσκας. Κι' ὁ Μπέμπης ἔβαλε κατὰ μέρος: μιὰ πυξίδα τοῦ μεγάλου ἀδερφοῦ του, ἕνα σπασμένο θερμόμετρο, (τί τὸ ἤθελε; μυστήριο!) μιὰ σακουλίτσα παξιμάδια τῆς βανίλλιας, ἕνα κουτὶ γάλα τῆς Βλάχας (ρεμούλα αὐτὰ ἀπ' τὸ μπουφέ,) ἕνα καμινέτο, κάτι ἄλλα τέτοια καὶ κάμποσα βιβλία καὶ φυλλάδια ἀπὸ τἀγαπημένα του ἐκεῖνα.

Φυσικά! πῶς θὰ περνοῦσε τὶς ὧρες του στὸ λημέρι, ὅταν δὲν θἄκανε ὁ ἴδιος λῃστικὰ κατορθώματα; Διαβάζοντας τὰ κατορθώματα τῶν ἄλλων!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ κάμποσος καιρὸς ποὺ ἔγιναν ἐδῶ τἀποκαλυπτήρια τῆς ἀναμνηστικῆς στήλης τοῦ Φαβιέρου. Ἤθελα νὰ σᾶς γράψω ἀμέσως γιὰ τὴ σεμνὴ αὐτὴ γιορτή· ἀλλὰ ἦρθε τὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλο ποὺ δὲν εἶχε τόπο, ἔπειτα τὸ Πρωτοχρονιάτικο μὲ τὴν «Κυριακή», κι' ἔτσι μόλις σήμερα μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Εὐτυχῶς, τέτοια θέματα πάντα ἐπίκαιρα εἶναι. Ἄλλως τε κι' ἐγὼ δὲν ἐσκόπευα νὰ σᾶς περιγράψω τὴν τελετὴ ποὺ θὰ τὴ διαβάσατε καὶ στὶς ἐφημερίδες, οὔτε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Φαβιέρου στὰς Ἀθήνας, ποὺ τὸ ξέρετε ἀπὸ τὴν Ἱστορία.

Γιατ' εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ λαμπρότερα τοῦ Εἰκοσιένα ἡ λύση τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκρόπολης, ποὺ τὴν ἐλευθέρωσε μὲ τοὺς λίγους «τακτικούς» του ὁ γάλλος στρατηγός, ἐλευθερώνοντας ἔτσι ὁλάκερη τὴ Στερεὰ ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τῶν Τούρκων καὶ σημαίνοντας αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνα, τὴν ἔνδοξη ἐκείνη νύχτα τῆς 12—13 Δεκεμβρίου 1826. Ἡ Πελοπόνησο ἦταν ἐλεύθερη· τὰ νησιὰ ἐλεύθερα· δὲν ἔμενε παρὰ ἡ Στερεά. Ἀλλὰ ὅσο δὲν λυνόταν ἡ πολιορκία ἐκείνη, ὅσο οἱ Τοῦρκοι ἦταν μέσα στὰς Ἀθήνας κι' οἱ Ἕλληνες κλεισμένοι καὶ πολιορκημένοι στὸ «Κάστρο», ἡ Στερεὰ δὲν μποροῦσε νὰ συμπεριληφθῇ στὸ ἐλεύθερο Ἑλληνικὸ Κράτος. Τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Φαβιέρου σήκωσε ἀπ' τὴ μέση καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐμπόδιο. Καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος εἶχε πιὰ καὶ τὴν πρωτεύουσά του, τὴν πρωτινὴ καὶ τὴν κατοπινή του πρωτεύουσα, τὴν πρωτεύουσα τοῦ κόσμου ὅλου, τὴ δοξασμένη πόλη τῆς Ἀθηνᾶς.

Στὸ ἴδιο μέρος ὅπου ἔγινε τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Φαβιέρου,— κάτω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη, στὸ Θέατρο τοῦ Ἡρώδη; — στήθηκε κι' ἡ ἀναμνηστικὴ στήλη, ποὺ μὲ τόση ἐπισημότητα ἔγιναν τἀποκαλυπτήριά της τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ ἔκλειναν ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τότε, (13 Δεκεμβρίου 1926). Πρῶτος μίλησε ὁ Δήμαρχος κ. Πάτσης. Καὶ μοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση, μεγάλη ἐντύπωση, ἡ γλῶσσα τοῦ πανηγυρικοῦ του. Διαβάστε ἐδῶ τὴν ἀρχή:

«Χαρὰ σὲ σένα, ἀθάνατη καὶ δοξασμένη Ἀθήνα,— καὶ στοὺς ἐλεύθερους καιροὺς καὶ στῆς σκλαβιᾶς τὰ χρόνια, — ἡ φωτισμένη Ἀκρόπολη θἄχῃ τὴ δόξα αἰώνια!— Ἔτσι κατὰ τὸν ποιητή μας ηὐχήθη τὴν Ἀθήνα ἡ Θεὰ τῆς Φρονήσεως καὶ τῆς Τόλμης, ἡ καλὴ κόρη τοῦ Διός, ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ, ὅταν ἀπὸ τὴ χιονισμένη κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου ἤλθ' ἐδῶ - κάτω κι' ἔστησε τὸν χρυσό της θρόνο στὴν ἁγιασμένη Ἀκρόπολη. Καὶ ἀπὸ τότε, χιλιάδες χρόνια μέχρι σήμερον, ἡ δόξα συντροφεύει τὴν πόλη μας καὶ στὰ χρόνια ποὺ θριαμβευτικὰ ἀπομακρύνει βαρβάρων λαῶν ἐπιδρομές, καὶ σὲ ἡμέρες ποὺ στενάζει, ἀπὸ ἄδικη Μοῖρα, σὲ βαρὺ ζυγὸ ἀπαισίων κατακτητῶν...»

Τί βλέπετε; Ὁ κ. Δήμαρχος Ἀθηναίων, σὲ μιὰ ἐπίσημη τελετή, μεταχειρίζεται δημοτικὴ γλῶσσα! Ἀρχίζει μὲ στίχους τοῦ Παλαμᾶ κι' ἐξακολουθεῖ μὲ τὸν ἴδιο σχεδὸν γλωσσικὸ τρόπο! Μόνο λίγες λέξεις, ἀπ' αὐτὸν τὸν πρόλογο, ἔχουν τὸν τύπο τῆς καθαρευούσας. Οἱ ἄλλες ἔχουν τὸν δημοτικό. Κι' ὅλες εἶναι λέξεις ἁπλές, εὐνόητες, τῆς κοινῆς ὁμιλίας ἢ τῆς ποίησης. Κι' ἔπειτα, σᾶς λένε, ἡ δημοτικὴ γλῶσσα, ἡ ζωντανή, δὲν εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ μέλλοντος! Νὰ λοιπὸν ποὺ ἀπὸ τώρα βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ τὴ μεταχειρισθῇ κι' αὐτὸς ὁ Δήμαρχος τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας ὁμιλώντας ἀπὸ ἐπίσημο βῆμα. Κι' ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ποιὰ εἶναι; Νὰ ἐκφρασθῇ ποιητικά, λογοτεχνικά, ὄμορφα· νὰ μιλήσῃ στὴν καρδιά, νὰ συγκινήσῃ, νὰ ἐνθουσιάσῃ. Καὶ τὸ κατορθώνει. Γιατί ὅλοι, ἐπίσημοι κι' ἀνεπίσημοι, συγκινοῦνται, ἐνθουσιάζονται, δακρύζουν, χειροκροτοῦν...

Τόσος ἐνθουσιασμὸς ὡρισμένως δὲν θὰ γεννιόταν, ἂν ὁ κ. Δήμαρχος ἔκανε τὸ λόγο του στὴ συνειθισμένη «ἐπίσημη» γλῶσσα, ἢ στὴν ἀρχαϊκὴ ἐκείνη ποὺ μεταχειρίσθηκε π. χ. ὁ Δήμαρχος τοῦ 1855, ὅταν, μαθαίνοντας τὸ θάνατο τοῦ στρατηγοῦ Φαβιέρου στὸ Παρίσι, ἔστειλε στὴν οἰκογένειά του ἕνα ψήφισμα ποὺ ἔλεγε: «Ἐπειδὴ Φαβιέρος ὁ στρατηγός, τὸ γένος Γαλάτης, ἀνὴρ ἀγαθὸς γινόμενος κοινῇ τε περὶ ξύμπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίᾳ περὶ τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ἄλλα τε πολλὰ αὐτὸν εὐηγέτησε καὶ δὴ καὶ τῆς ἐν Ἄστει φρουρᾶς ὑπὸ τῶν πολεμίων πιεζομένης, νύκτωρ μεθ' ὁπλιτῶν εἰσδυσάμενος κτλ.» Τί διαφορά!

Κάποιος τώρα θὰ ἔλεγε: Ἕνας Δήμαρχος, ἔστω καὶ τῶν Ἀθηναίων, δὲν εἶναι ὅλα καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου! Ἐκλεκτὸς τοῦ λαοῦ, ἔχει νὰ κάνῃ πολὺ μὲ τὸ λαὸ καὶ φυσικὸ εἶναι νὰ μιλῇ κάπως τὴ γλῶσσα του. Κι' ὅμως! Στὴν ἴδια τελετή, μετὰ τὸν κ. Πάτσης, μίλησε κι' ὁ κ. Κουγέας, καθηγητὴς αὐτὸς στὸ Πανεπιστήμιο. Ὁ λόγος του εἶναι βέβαια στὴν καθαρεύουσα, Γιὰ ἰδῆτε ὅμως καὶ προσέξετε πῶς ἀρχίζει: «Ἡ σεμνὴ αὕτη λιτανεία, ποὺ ἔρχεται νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν ἠχὼ τοῦ ἱεροῦ τούτου βράχου καί, ὁδηγουμένη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους καὶ τῆς Πόλεως, νὰ ζωντανέψῃ τὴν πομπὴν τῶν μεγάλων Παναθηναίων...»

Ἀκοῦτε; ***Ποὺ*** λέει κι' ὁ κ. καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου σὰν κι' ἐμᾶς. ***Νὰ ζωντανέψῃ*** λέει κι' αὐτὸς σὰν καὶ μᾶς. Μὰ κι' ὅλη του ἡ φράση τί διαφέρει τάχα ἀπὸ τὴ φράση ἑνὸς λογοτέχνη τῆς δημοτικῆς; Ἀντὶ ***αὕτη*** πῆτε ***αὐτή***, ἀπὸ τὸ ***ἐξυπνήσῃ*** σβοῦστε τὸ περιττὸ καὶ κακόφωνο ἐκεῖνο ***ε***, τὸ ***ὁδηγουμένη*** τονίστε το ὀρθὰ ***ὁδηγούμενη*** ἢ κάμετέ το καλύτερο ***ὁδηγημένη***, ἀντὶ ***ἀρχὰς*** πῆτε ***ἀρχές***, σβοῦστε καὶ τὸ ***ν*** τοῦ ***πομπὴν*** καὶ νά!.. Γιατί ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἁπλούστερη τὴ σημερινή μας γλῶσσα, καὶ τὴν καθαρεύουσα ἀκόμα, εἶναι ἡ σύνταξη, ἡ ὑφή, ἡ κατασκευὴ τῆς περιόδου. Κι' ὁ κ. Κουγέας συντάσσει τόσο ἁπλά, τόσο ἀναλυτικά, — κατ' ἀντίθεση πρὸς τὴ συνθετικὴ σύνταξη τῶν ἀρχαίστων, — ὥστε θὰ φαίνοταν δημοτικιστὴς κι' ἂν ἀκόμα δὲν μεταχειριζόταν τύπους σὰν τὸ ***ποὺ*** καὶ σὰν τὸ ***ζωντανέψῃ***.

Αὐτὸ τελοσπάντων εἶναι τὸ «πνεῦμα τῆς ἐποχῆς». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀέρας ποὺ φυσᾶ δυνατὸς καὶ σταθερός. Καὶ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ γέρνουν καὶ χωρὶς νὰ θέλουν ὅλα τὰ δέντρα, ὅλα τὰ κεφάλια, ὅλες οἱ κορφές,—καὶ Δήμαρχοι, βλέπετε, καὶ σοφοί...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀποχαιρέτησε μὲ καταδεχτικὲς διαχύσεις καὶ παχιὰ λόγια τοὺς «ἀγαθοὺς» ἐκείνους ἀνθρώπους, πῆρε μαζί του τὸ παιδὶ κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ γυρίσῃ πιὰ στὴ γυναῖκα του.

Ὅποιος ἔβλεπε ὕστερα τὸν Τζὰκ καὶ τὸν πατριό του νὰ περπατοῦν ἀλαμπράτσο στοὺς δρόμους τοῦ Ἰντρὲ καὶ νὰ κατεβαίνουν μιλώντας ὡς τὴν ὄχθη τοῦ Δείγηρα, θὰ τοὺς ἔπαιρνε γιὰ δυὸ φίλους ἀληθινούς. Τὸ παιδὶ τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὴ μητέρα του, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς ἦταν κι' αὐτὴ τόσο κοντά του. Γιατί ὁ Νταρζαντὸν δὲν τοῦ τὸ εἶχε φανερώσει ἀκόμα. Καὶ μέσα του πάλεβε ἡ φυσική του κακία μὲ τὸν οἶκτο ποὺ τοῦ εἶχε γεννηθεῖ ἐκείνη τὴν ὥρα τῆς εὐδιαθεσίας:

«Νὰ τοῦ πῶ πῶς ἤρθαμε μαζὶ ἢ νὰ τοῦ τὸ κρύψω;..»

Ἀλλὰ ἡ κακία ἐνίκησε.

Ἐρχόμενος στὸ Ἰντρὲ γιὰ νὰ πληρώσῃ, ὁ Νταρζαντὸν δὲν περίμενε βέβαια τέτοια λύση. Ἐνόμιζε πῶς θὰ ὁδηγοῦσε στὴν Ἴδα ἕνα Τζὰκ κλέφτη, στιγματισμένο, ποὺ θὰ ντρεπόταν ἐκείνη καὶ νὰ τὸν ἰδῇ. Τώρα ὅμως πῶς θὰ τῆς πήγαινε ἕνα Τζὰκ ἀθῶο, ἥρωα, θριαμβευτή; Δὲν τοῦ ἐρχόταν. Θἄταν ταπεινωτικὸς γιὰ τὸν πατριὸ ὁ θριαμβος τοῦ παιδιοῦ ποὺ αὐτὸς τὄχε καταδικάσει. Κι' ἔτσι, σὰν ἀπὸ πεῖσμα, ἀπὸ ἐκδίκηση, ἀποφάσισε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ ἰδωθοῦν ἐκεῖνοι οἱ δυό.

Ἀλλὰ γιὰ μιὰ τέτοια σκληρότητα τοῦ χρειαζόταν μιὰ δικαιολογία, μιὰ πρόφαση. Καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Τζάκ!

Γελάστηκε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν εὐμένεια ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ πατριός του, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ, νὰ τοῦ ἐξομολογεῖται πῶς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε, πῶς δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ γίνῃ «σιδεράς», πῶς τὸ ἐργοστάσιο δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ τὸ σωνειθίσῃ ὥστε νὰ τὸ θεωρῇ «στοιχεῖο» του, καὶ πῶς θἄθελε μιὰν ἄλλη ἐργασία, μιὰν ἄλλη ζωή, πρῶτο γιὰ νὰ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴ μητέρα του, καὶ δεύτερο γιὰ νὰ ἐξασκῇ λίγο, ἐκτὸς ἀπ' τὰ χέρια, καὶ τὸ μυαλό του.

Ἔ, αὐτὸ ἔφθασε γιὰ νἀλλάξῃ ἀμέσως διάθεση κι' ὅρος ὁ Νταρζαντὸν καὶ νὰ ξαναγίνῃ ὁ «ἐχθρὸς» μὲ τὸ γαλάζιο σκληρὸ βλέμμα.

—Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ ἀκούω, Τζάκ;! τὸν ἄρχισε, ἀφοῦ τὸν ἄφησε νὰ τὰ πῇ ὅλα. Μὲ πικραίνεις πολύ. Κι' ἡ μητέρα σου ἡ καϊμένη θὰ πικραινόταν, ἂν σὲ ξανάβλεπε μὲ τέτοιες διαθέσεις. Ἔχασες λοιπὸν τί σοῦ εἶπα μιὰ φορά; Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα! Ἄφησε τὶς ὀνειροπολήσεις, τὶς χίμαιρες, καὶ ρίξου στὴν ἐργασία μὲ τὰ ὅλα σου! Ὁ αἰώνας μας εἶναι ὁ αἰώνας τοῦ σιδήρου!

Τοῦ εἶπε. τοῦ εἶπε... Περπατοῦσαν ἐκεῖ στὴν ὄχθη τοῦ Δείγηρα, ἐνῷ ψιχάλιζε ἀκόμα κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. Μὰ ὁ Τζὰκ δὲν ἔβγαζε πιὰ μιλιά. Μόνο ὁ Νταρζαντὸν τοῦ ἔκανε τὴ διδαχή του...

Τὴν ἴδια ὥρα, ἐκεῖ, ἀπὸ τἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἡ μητέρα περίμενε τὸ παιδί της ποὺ εἶχε νὰ τὸ ἰδῇ δυὸ χρόνια. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θἀρχόταν ἡ ποθητὴ βάρκα καὶ θὰ τῆς ἔφερνε τὸν μικρὸ ἐκεῖνο «κλέφτη», ποὺ ὅμως τόσο τὸν ἀγαποῦσε καὶ τόσο ποθοῦσε νὰ τὸν σφίξῃ πάλι στὴν ἀγκαλιά της...

Ἀλλὰ ὁ Νταρζαντὸν εἶχε πιὰ τὴν πρόφασή του: Στὴν ψυχολογικὴ θέση ποὺ βρισκόταν τὸ παιδί ἐκεῖνο, ἂν ἔβλεπε τώρα τὴ μητέρα του, θὰ καταστρεφόταν. Γιατί θὰ ἔχανε κάθε δύναμη νἀντισταθῇ στὶς φαντασίες του καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἐργατική του ζωή. Γιὰ τὸ καλό του, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἰδῇ. Αὐτὸ θἄλεγε τῆς Ἴδας. Κι' ἡ Ἴδα θἄταν ἀρκετὰ λογικὴ γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ νὰ δεχθῇ τὴ θυσία γι' ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα!...

Καὶ νὰ γιατί, ἂν καὶ δὲν τοὺς χώριζε παρὰ μόνο τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ· ἂν κι' ἦταν τόσο κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ποὺ ἂν ἐφώναζαν κάπως δυνατά, θὰ μποροῦσαν νἀκουσθοῦν,—ὁ Τζὰκ κι' ἡ μητέρα του δὲν ἰδώθηκαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ κατόπι...

«Μπῆκαν σὲ μιὰ βάρκα...»

Τίποτα ἔκτακτο στὴ μονότονη ζωὴ τοῦ Τζάκ. Ὁ περασμένος χειμώνας ἦταν βαρύς. Ὁ Δείγηρας εἶχε πλημμυρίσει κι' ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ νησιοῦ ἔμεινε στὰ νερὰ τέσσερις μῆνες. Ἐργαζόνταν μέσ' στὴν ὑγρασία, ἀνάπνεαν τὴν καταχνιὰ καὶ τὰ μιάσματα τοῦ βάλτου. Ὁ Τζὰκ ἔδωξε πολὺ καὶ κάμποσες μέρες τὶς πέρασε μὲ πυρετὸ στὸ νοσοκομεῖο. Κάπου-κάπου ἔφθανε κανένα γράμμα ἀπ' τὸ Ἐτιόλ, πολὺ τρυφερὸ ὅταν ἡ μητέρα του τοὔγραφε κρυφά, πολὺ ψυχρὸ ὅταν τῆς τὸ ὑπαγόρευε ὁ ποιητής. Ἔτσι ὁ Τζὰκ ἐμάθε πῶς ἡ «Κόρη τοῦ Φάουστ» τελείωσε, πῶς διαβάστηκε στοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου καὶ πῶς αὐτοὶ οἱ γελοῖοι εἶχαν τὸ θράσος νἀπορρίψουν παμψηφεὶ τὸ ἀριστούργημα ἑνὸς Νταρζαντόν! Κι' ἄλλη σπουδαία εἴδηση: ἡ συμφιλίωση μὲ τοὺς Μορονβάλ, ποὺ πήγαιναν τώρα στὶς Καστανοῦλες κάθε Κυριακή. Κουβαλοῦσαν μάλιστα κι' ὅλα τἀραπάκια τοῦ Γυμνασίου τους, ποὺ τόσο τἀφοβόταν ἡ κυρὰ-Παγώνα.

Ὁ Μορονβάλ, ὁ Μαντού, ὁ Σαΐτ, τὸ Γυμνάσιο,—τί μακριὰ ποὺ ἦταν τώρ' αὐτὰ ἀπὸ τὸν Τζάκ! Καὶ τί διαφορετικὸς ποὺ ἦταν ὁ Τζὰκ τοῦ Γυμνασίου, τὸ ξανθὸ παιδὶ μὲ τὸ ἁβρὸ λευκορόδινο δέρμα, ἀπὸ τὸν σημερινὸ Τζάκ, τὸν ἐργάτη Τζάκ, τὸν ψηλὸ κι' ἀδύνατο, μὲ τὰ χοντρὰ χέρια καὶ τὸ ψημμένο πρόσωπο!

(Ἀκολουθεῖ)

Η'.

Θερμαστὴς

Πῶς γίνεται αὐτό, ἡμέρες τόσο μακριές, ἀργοκίνητες, δυστυχισμένες, νὰ σχηματίζουν χρόνια τόσο γοργά;

Δυό, δυὸ ὁλάκερα χρόνια ἔχουν περάσει ἀφότου παντρεύτηκε ἡ Ζεναΐδα κι' ὁ Τζὰκ πέρασε μιὰ τόσο φοβερὴ περιπέτεια. Τί ἔκαμε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Ἐργάσθηκε, κοπίασε, ἔμαθε καί, ἀπὸ μαθητευόμενος ἔγιν' ἐργάτης. Τὰ χέρια του ἔκαμαν ρόζους, ὁ νοῦς του τὸ ἴδιο. Τὸ βράδυ πέφτει κατάκοπος στὸ κρεββάτι του, γιατί δὲν εἶναι καὶ τόσο δυνατός, κοιμᾶται μονορούφι καὶ τὸ πρωΐ ξαναρχίζει μιὰ κακορίζικη ζωή, χωρὶς σκοπό, χωρὶς ὄνειρο, χωρὶς διασκέδαση. Ἡ ταβέρνα τοῦ κάνει φρίκη ἀπὸ τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη μέρα ποὺ μέθυσε τόσο ἄσχημα. Στοῦ Ρουντὶκ εἶναι μελαγχολικά. Ἡ Ζεναΐδα μὲ τὸν ἄντρα της ἐγκαταστάθηκε στὸ Πουλιγκέν, στὴν ἀκροποταμιά, κι' ἀφότου ἔφυγε ἡ χονερὴ καὶ γελαστὴ αὐτὴ κοπέλλα, ὅλο τὸ σπίτι μοιάζει σὰν ἀκατοίκητο, ὅπως κι' ἡ κάμαρά της φαίνεται σὰν ἄδεια ἀφότου σηκώθηκε ἡ μεγάλη ντολάπα μὲ τὰ προικιά.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Αὐτὸ συνέβη στὰς Ἀθήνας, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ τηλέφωνου, ὅταν τὸ μηχάνημα, ἀσυνήθιστο ἀκόμα, φαινόταν σὰ θαυματουργὸ κι' ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὰ σαστίζουν λίγο μπροστά του...

Ἕνα πρωΐ, πολὺ πρωΐ, ἐνῷ ὁ Ναύαρχος Χ ἦταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι του, ὁ Βασιλιάς, ἀπ' τὸ παλάτι, τὸν φώναξε στὸ τηλέφωνο.

Μόλις τοῦ τὸ εἶπαν, ὁ Ναύαρχος πετάχθηκε κι' ἄρπαξε τἀκουστικά:

— Σεῖς εἶσθε, ἀλήθεια, Μεγαλειότατε;..

—Ἐγώ, ἐγώ... Καλημέρα, κύριε Ναύαρχε!

Ὁ Ναύαρχος χαμογελᾷ μπροστὰ στὰ χωνὶ καὶ κάνει ἀσυναίσθητα τὸ σχῆμα:

— Καλημέρα σας, Μεγαλειότατε!.. Μὲ συγχωρεῖτε... μὲ συγχωρεῖτε πολύ... ἀλλὰ ξέρετε... μόλις ξύπνησα καί... γιὰ νὰ μὴ σᾶς κάνω νὰ περιμένετε... γι' αὐτὸ ***μὲ βλέπετε*** ἔτσι νεγκλιζέ!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπό τὸ προηγούμενο)

36. Ἄλλοι *εἰκοσιπέντε* κατόπι, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ μὲ τὸν τελευταῖο τοῦ Βραβείου Πρώτης, παίρνουν ***Βραβεῖο Δευτέρας Τάξεως***. Κι' ἂν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, ποὺ ἔχουν ξοδέψει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ φύλλων μὲ τὸν 25ο, βραβεύονται κι' ὅλοι αὐτοί, *ὅσοι κι' ἂν εἶναι*.

37. - Οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι *παίρνουν* Ἔπαινο.

38.—"Ολοι οἱ βραβευμένοι, εἴτε μὲ Πρώτης εἴτε μὲ Δευτέρας Τάξεως Βραβεῖο, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ στείλουν τὴ ***φωτογραφία*** τους γιὰ νὰ δημοσιευθῆ. Καὶ γιὰ ὅδρο παίρνουν ***βιβλία*** κατ' ἐκλογή τους, ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ μόνο ποὺ ἐκδίδει ἡ Διάπ ασις, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν φύλλων ποὺ ἔχει ξοδέψει καθένας. Ἔτσι ὁ Κορυφαῖος, τῆς ***Πρώτης Τάξεως*** παίρνει ***60 λεπτῶν*** βιβλία γιὰ κάθε δέκα του φύλλα, καὶ ***40 λεπτῶν*** οἱ λοιποί. Π : χ: ἕνας ποὺ ξόδεψε 1500 φύλλα, ἂν εἶναι Κορυφαῖος—εἴτε Σύλλογος εἴτε ἄτομο,—μπορεῖ νὰ διαλέξη καὶ νὰ παραγγείλη βιβλία ἀξίας δραχμῶν 90 (150×60—καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 60 (150×40.) Ὁ Κορυφαῖος πάλι τῆς ***Δευτέρας Τάξεως*** παίρνει βιβλία ***40 λεπτῶν*** γιὰ κάθε του δέκα φύλλα καὶ ***30 λεπτῶν*** οἱ λοιποί. Τέλος οἱ ***Ἐπαινούμενοι 20 λεπτῶν*** βιβλία γιὰ κάθε δέκα τους φύλλα.

39.— Ἐκτὸς ἀπὸ τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης της, μπορεῖ κανεὶς νὰ παραγγείλη γιὰ δῶρο του καὶ μιὰ συνδρομὴ γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος, ἢ τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἢ *Λυσόχαρα* κλπ. Ὄχι ὅμως καὶ βιβλία ἄλλων ἐκδοτῶν.

40.—Γίνονται κι' ἄλλοι διάφοροι Διαγωνισμοί: Διηγήματος Ποιήματος, Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, Ἀγγλικοῦ ἢ Γερμανικοῦ, Ζωγραφικῆς, Φωτογραφίας, Καλλιγραφίας. Κρυπτογραφικοῦ, Λευκῶν Λέξεων, Τυπογραφικῶν Λαθῶν ἢ Στίξεως κτλ. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ***τακτικοί*** ὅπως οἱ ἀνωτέρω, ἀλλὰ γίνονται ***ἐκτάκτως***, εἴτε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, εἴτε κάθε δυὸ χρόνια, μερικοὶ καὶ κατὰ χρονικὰ διαστήματα μεγαλύτερα. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ προκηρύσσεται ἕνας τέτοιος ἔκτακτος Διαγωνισμός, βλέπει κανεὶς τοὺς ὅρους καὶ τὶς ὁδηγίες στὴ σχετικὴ προκήρυξη.

41.—Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω γίνεται δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο κι' ἕνας ἄλλος μεγάλος Διαγωνισμός, ὁ λεγόμενος ***Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως***. Προτείνεται μιὰ ἐρώτηση,οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν καὶ βραβεύονται οἱ καλύτερες ἀπαντήσεις. Κρίνονται ὅμως ὅλες σὲ μιὰ συνεδρίαση τοῦ ***Συμβουλίου τῆς Διαπλάσεως*** ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια, ἀπὸ τὴν οἰκονόμο της Κυρὰ-Μάρθα, τὸν ψυχογιὸ καὶ γραμματικό της Ἀναστάσιο, τὶς ἀδέκα ἀδελφές του, τὴ μαΐρη τους γάτα Πίσσα κτλ. Τὰ πρακτικά, νὰ ποῦμε, αὐτοῦ τοῦ συμβουλίου, ποὺ τὰ κρατεῖ συνήθως ὁ Ἀνανίας εἶναι κι' ἡ κρίση τοῦ Διαγωνισμοῦ μὲ τὸποτελέσματα, ποὺ δημοσιεύονται στὸ φύλλο μὲ σχετικὲς γελοιογραφίες.

42.—"Ολων τῶν Διαγωνισμῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' ἀποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀναλόγως τῆς ἐργασίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ κι' ἡ κρίση τοῦ καθενός, ποὺ ἐξαρτᾶται πάλι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν διαγωνιζομένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ κτλ.

43.—Δὲν πρέπει νὰ σεγχέη κανεὶς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ κάνουν χωριστὰ μερικοὶ συνδρομητὰ ἢ Σύλλογοι Συνδρομητῶν, δημοσιεύοντες Προκηρύξεις κι' ἀποτελέσματα στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες μὲ πληρωμή. Ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ αὐτοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς Διαγωνισμούς, οὔτε καμμιὰ εὐθύνη ἀναλαμβάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Διαίρεση τῶν Διαγωνισμῶν. Ἀρίθμηση τῶν Διαγωνισμῶν.—Τὰ Βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν.—Τὰ Εὔσημα καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων.

1.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως γενικὰ διαιροῦνται σὲ Μεγάλους καὶ σὲ Μικρούς. ***Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ*** εἶναι: τῶν Ἀσκήσεων, τῶν Λύσεων, τοῦ Διηγήματος, τῶν Λευκῶν Λέξεων καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. ***Μικροὶ Διαγωνισμοὶ*** εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι,ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος, τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων καὶ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων,ποὺ θεωροῦνται ***ἰδιαίτεραι***.

2.—Οἱ ***Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ*** ἔχουν δικό τους ***αὔξοντα ἀριθμό***. Ἄρχισαν νὰ ἀριθμοῦνται ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς «Διαπλάσεως» κι' ἐξακολουθοῦν νὰ παίρνουν τὸν ἀριθμό τους μὲ τὴ σειρὰ ποὺ προκηρύσσεται καθένας, ἀδιάφορο τί εἶδους εἶναι. Ἔτσι π. χ: ὁ 207ος ἦταν Διαγωνισμὸς Λύσεων; ὁ 208ος ἦταν Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, ὁ 209ος ἦταν πάλι Διαγωνισμὸς Λύσεων καὶ καθεξῆς. (Ὁ τωρινὸς Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων ἔχει ἀριθμὸ 231. Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι, ἀπὸ τὴν ἵδρυση τῆς «Διαπλάσεως» ὡς τώρα ἔχουν προκηρυχθῆ 231 διάφοροι Μεγάλοι Διαγωνισμοί. καὶ ὄχι μόνο Διαγωνισμοὶ Λύσεων. Ὁ δὲ 232 ποὺ θὰ προκηρυχθῆ, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ πάλι Διαγωνισμὸς Λύσεων, ἀλλὰ καὶ Ἀσκήσεων καὶ Διηγήματος κτλ.) Χωριστὴ ἀρίθμηση, ἰδιαίτερη. ἔχουν: οἱ Κυριακὲς τῆς Διαπλάσεως (Πρώτη Κυριακή, Δευτέρα Κυριακή, Εἰκοστὴ Κυριακή, Τριακοστὴ Τρίτη Κυριακὴ καὶ καθεξῆς), καὶ οἱ Διαγωνισμοὶ τοῦ Ξεσπαθώματος (1ος 2ος κτλ. ὁ τωρινὸς εἶναι 27ος). Ὅσο γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων. καὶ τῶν Ψευδωνύμων αὐτοὶ ὁρίζονται μὲ τὸ ἔτος: Τὰ Εὔσημα τοῦ 1926. τὸ Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1926 καὶ καθεξῆς.

3.— ***Οἱ Βραβευμένοι*** στοὺς ***Μεγάλους Διαγωνισμοὺς*** ἔχουν τὶς ἀκόλουθες τιμὲς καὶ ἀμοιβές: Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Α'. Βραβεῖο*** ἔχει δικαίωμα νὰ στείλη τὴ ***φωτογραφία του***, γιὰ νὰ δημοσιευθῆ ***δωρεὰν***. Ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς εἶναι πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, ἢ Κυριακή, δημοσιεύεται καὶ τὸ Διήγημά του ἢ ἡ ἀπάντησή του στ' Ἀποτελέσματα. Καὶ τέλος παίρνει γιὰ δῶρο βιβλία ἀξίας ***10 δραχμῶν*** κατ' ἐκλογή του, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ἐκδώσει ἡ «Διάπλασις».

4 — Οἱ φωτογραφίες τῶν βραβευμένων δημοσιεύονται στὸ φύλλο ἀπὸ 4'ῆ ὁ μαζί. Γι' αὐτὸ εἶναι καλὸ νὰ στέλνονται ***συνημμένες*** φωτογραφίες. σχήματος ***κὰρτ βιζὶτ*** ποὺ λένε οἱ φωτογράφοι, καὶ μόνο ***μποῦστοι***, ὄχι ὁλόκληρο τὸ σῶμα, γιὰ τὴν ὁμοιομορφία. Πίσω ἀπὸ τὴ φωτογραφία ὁ βραβευμένος πρέπει νὰ σημειώνη τὸνομά του, τὸ ψευδώνυμό του (ἂν βραβεύθηκε μὲ ψευδώνυμο), τὸν Διαγωνισμὸ ὅπου βραβεύθηκε, καὶ νὰ δηλώνη ἂν ἐπιθυμῆ νὰ δημοσιευθῆ ἡ φωτογραφία του μονο μὲ τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ ἢ καὶ μὲ τὸνομά του.— Στὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου, ὅσα Α' Βραβεῖα κι' ἂν πιοῦν κανείς, μόνο μιὰ φωτογραφία του μπορεῖ νὰ στείλη. "Αν ξαναβραβευθῆ ὅμως καὶ τὸν ἄλλο χρόνο ἢ ἀργότερα, μπορεῖ νὰ στείλη ***νεώτερη*** φωτογραφία του νὰ ξαναδημοσιευθῆ.

5.—Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Β' Βραβεῖο*** μπορεῖ νὰ διαλέξη γιὰ δῶρο βιβλία ἀξίας ***δραχμῶν 5***. Καὶ τέλος ***δραχμῶν 3*** ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Γ' Βραβεῖο***.

6.—Οἱ ***Ἰσότιμοι***, τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, στὸ Α' ***Βραβεῖο***, ἔχουν ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ στείλουν τὴ φωτογραφία τους γιὰ νὰ δημοσιευθῆ, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ στείλουν μαζὶ καὶ δρ. 40, γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς τσιγγογραφίας. Μποροῦν ἀκόμα νὰ γοράσουν—ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῶν Ἀποτελεσμάτων γιατὶ κατόπι τὸ δικαίωμά τους αὐτὸ παραγράφεται:—ἕναν τόμο Διαπλάσεως Β' Περιόδου, ὁποιον θέλουν, ***μὲ ἔκπτωση 10 δραχμῶν***. Οἱ ***Ἰσότιμοι στὸ Β' Βραβεῖο*** μποροῦν νὰ γοράσουν ὅμοιο τόμο μ ***ἔκπτωση 5 δραχμῶν***. Κι' οἱ Ἰσότιμοι στο ***Γ' Βραβεῖο*** μ' ἔκπτωση ***δραχμῶν 3***.

7.—Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς ***ἐκπτώσεως*** εἶναι ***χωριστὸ*** γιὰ κάθε Διαγωνισμὸ Λύσεων. Ἕνας π: χ: ποὺ ἦλθε Ἰσότιμος Α' Βραβείου σὲ δυὸ Διαγωνισμοὺς δὲν μπορεῖ νὰ γοράση ἕνα τόμο μ' ἔκπτωση 20 δραχμῶν, ἀλλὰ δύο τόμους μ' ἔκπτωση 10 δραχμῶν γιὰ τὸν καθένα.

8.—Οἱ βραβευμένοι στοὺς ***Μικροὺς Διαγωνισμοὺς*** ἔχουν τὶς ἀκόλουθες τιμὲς καὶ ἀμοιβές:

9.— Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει Α' ***Βραβεῖο*** ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλη τὴ ***φωτογραφία*** του νὰ δημοσιευθῆ, σύμφωνα μὲ τοὺς παραπάνω ὅρους (§ 3, καὶ 4). Τοῦ δημοσιεύεται τὸ βραβευμένο του ἔργο, ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς εἶναι ποιήματος, μεταφράσεως, ζωγραφικῆς κτλ. Καὶ παίρνει γιὰ δῶρο τὰ ***τρία*** τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, ἀπὸ τὴ «Βιβλιοθήκη» τῆς Διαπλάσεως.

10.—Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Β' Βραβεῖο*** μπορεῖ νὰ διαλέξη δύο τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, ὁποιο θέλει, κι' ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Γ' Βραβεῖο*** ἕνα μόνο.

11.—Βραβευμένα ἔργα εἴτε σὲ Μικρούς, εἴτε σὲ Μεγάλους Διαγωνισμούς. δημοσιεύονται κάποτε κι' ἐκείνων ποὺ παίρνουν Β' ἢ Γ' Βραβεῖο. Ἀλλ'αὐτὸ εἶναι στὴ διάθεση τῆς Διαπλάσεως. Ἐπίσης στὴ διάθεσή της εἶναι νὰ δημοσιεύση καὶ μιὰ ὁλάκερη Συλλογὴ Ἀσκήσεων βραβευμένη μὲ ὁποιοδήποτε Βραβεῖο στὸ σχετικὸ Διαγωνισμό, ἢ ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὴ ἢ μόνο δυὸ τρεῖς δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, ὅπως κι' ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες Συλλογές.

12.—Οἱ τιμὲς κι' οἱ ἀμοιβὲς τῶν βραβευμένων στὸ Δημοψήφισμα τῶν ***Ψευδωνύμων*** καὶ στὸ Διαγωνισμὸ ***Ξεσπαθώματος*** εἶναι ἰδιαίτερες κι' ἔχουν ὁριοθεῖ στὸ Β' Κεφάλαιο (§ 18) καὶ Ε' Κεφάλαιο (§ 38). Ἐπίσης ἰδιαίτερες εἶναι κι' οἱ τιμὲς κι' ἀμοιβὲς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν ***Εὐσήμων***, ποὺ ὁρίζονται πιὸ κάτω (§ 17, 18, 19 .

13.—Ἡ αἴτηση γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν δώρων κάθε Διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὸν βραβευμένο ***ἐντὸς τριῶν μηνῶν*** ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῶν Ἀποτελεσμάτων. Κατόπι τὸ δικαίωμα παραγράφεται.

14.—***Τὰ Βραβεῖα τῶν Εὐσήμων***. Γιὰ κάθε καλὴ βραβευόμενη ἢ ὁποιοδήποτε διακριτὸ μένη ἀπάντηση σὲ Διαγωνισμό, γιὰ κάθε Ξεσπάθωμα κτλ. ἡ Διάπλασις σημειώνει ἀνάλογα Εὔσημα· (ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 10 ὀρθὲς Λύσεις, ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 25 φύλλα Ξεσπαθώματος, 20 Εὔσημα γιὰ ἕνα καλὸ διήγημα ἢ ποίημα Διαγωνισμοῦ καὶ καθεξῆς. ὅπως ὁρίζεται στὰ σχετικὰ Κεφάλαια περὶ Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Ἀσκήσεων, Ξεσπαθώματος κτλ. ἢ κατὰ τὴν ἐκτίμηση τῆς Διαπλάσεως, ὅταν δὲν ὁρίζεται στοὺς ἄλλους.) Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντα στ' Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν μ' ἕνα Ε καὶ καὶ μ' ἕνα ἀριθμὸ σὲ παρένθεση, κοντὰ στὸνομα ἢ στὸ ψευδώνυμο ***ἐκείνου ποὺ τὰ παίρνει***. Π. χ. ***Ἀνδρέας Εὔζωνος***. [15Ε]. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος ***Ἀνδρέας Εὔζωνος*** πῆρε γιὰ τὴν ἀπάντησή του δεκαπέντε Εὔσημα.

15.—Γιὰ οἰκονομία χώρου, ὅταν πολλοὶ μαζὶ παίρνουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ Εὐσήμων, αὐτὸς σημειώνεται μιὰ φορὰ στὴν ἀρχή. Π. χ. «Εὔφημος Μνεία (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) ***Ἀνδρέας Εὔζωνος, Κων. Παυλόπουλος*** κτλ. . .» Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται στὴν Εὔφημο Μνεία ἐκείνου τοῦ Διαγωνισμοῦ, παίρνουν ἀπὸ τρία Εὔσημα. Ἐπίσης δὲν σημειώνονται τὰ Εὔσημα χωριστά, ὅταν κανεὶς ξέρῃ ἀπὸ τὸν Κανονισμὸ πόσα ἐπῆρε. Π. χ. στ' Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ὅπου κάθε διαγωνιζόμενος ἀναφέρεται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν φύλλων ποὺ ἔχει ξοδέψει, σημειώνεται μόνο στὸ τέλος: «Καθένας πῆρε ἀπὸ ἕνα Εὔσημο γιὰ κάθε 25 του φύλλα» Ἐπομένως καθένας κάνει τὸ λογαριασμὸ καὶ τὰ βρίσκει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν, τὴν ὥρα τοῦ παιχνιδιοῦ.

— Ἐσύ, Νίκο, δὲν ξέρεις καὶ νὰ μὴ ἀνακατεύθῆς. Τραβήξου ἐκεῖ καὶ κάθησε στ' αὐγά σου.

Κι' ὁ Νίκος κοιτάζοντας γύρω του :

— Ποῦ εἶναι ταῦγά; ποῦ εἶναι;

Ἀθανάσιος Κ. Βέης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Ἰανουαρίου 1927.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΜΟΥ

Κάρτες! κάρτες! κάρτες!.. Κομψές, ζωγραφισμένες, πρωτοχρονιάτικες, γεμάτες εὐχές, γεμάτες ἀγάπη, πῆραν τὸ φύσημά τους ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μαζεύθηκαν στὸ Γραφεῖο μου. Νὰ τὶς ἀπάνω στὸ τραπέζι μου... Τί μεγάλος σωρός!.. Τὸν καμαρώνω, γιατὶ μοῦ δείχνει πόσο πολὺ ἀγαπιοῦνται... Ἀρὴ τὰ γράμματα; Καὶ σὲ πόσα γράμματα διαβάζω εὐχὲς γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά!.. Εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου τὰ καλὰ παιδιὰ ποὺ μὲ θυμήθηκαν πάλι καὶ μ' ἔκαμαν νὰ χαρῶ μιὰ τόσο ὡραία Πρωτοχρονιά. Καὶ πάλι, τρισευτυχισμένο τὸ 1927, καὶ τοῦ χρόνου!

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μοῦ φάνηκε πὼς ἔλαβα λίγες Συλλογὲς αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ σκέφθηκα νὰ παρατείνω τὴν προθεσμία. Ἀλλὰ ὄχι, τὶς τελευταῖες μέρες ἔλαβα πολλὲς σήμερα ὁ ἀριθμός τους εἶναι πιὰ ὁ συνηθισμένος. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ εἶπα σὲ προηγούμενο φύλλο, παρατείνω τὴν προθεσμία ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Δὲν βλάπτει τίποτα ἂν μοῦ στείλουν μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ὅσοι δὲν ἐπροφθασαν ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Κι' ἂν μαζευθοῦν ἀρκετὲς Συλλογές, μπορεῖ νὰ μοῦ φθάσουν γιὰ ὅλο τὸ χρόνο καὶ νὰ μὴν κάμω νέο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεση Ἀσκήσεων γιὰ τὴ Β' Ἑξαμηνία,—οἰκονομία καὶ χρόνου καὶ χώρου.

Ὁ διαπρεπὴς ζωγράφος κ. Ἐπ. Θεμελόπουλος μοῦ γράφει ἀπὸ τὰς Πάτρας, ὅπου βρίσκεται τώρα, γιὰ νὰ μοῦ πῆ ὅτι πολὺ τὸνέσυγκίνησε τὸ τόσο λεπτὸ καὶ ἀγνὸ ποιηματάκι ποὺ ἐνεκενεύσθη ἀπὸ τὸ ἔργο του ἐκείνο ὁ συνεργάτης μου κ. Στασινόπουλος καὶ νὰ μὲ παρακαλέσῃ, ἂν καὶ δὲν ἔχει τὴν εὐχαριστηση νὰ τὸν γνωρίζῃ προσωπικῶς, νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του θερμά. Προσθέτει ὅτι ἡ δημοσίευση τοῦ ὡραίου κλισὲ μὲ τοὺς ὡραίους στίχους στὴν «Διάπλασι» τὸν εὐχαρίστησε ἰδιαιτέρως, γιατὶ τὸ περιοδικὸ αὐτό, λέγει, τὸ βλέπει στὸ σπίτι του σαράντα τώρα χρόνια! "Ηταν συνδρομητὰ πρῶτα τὰδέλφια του, ἔπειτα αὐτός, ἔπειτα, γιὰ ἕναν καιρὸ ποὺ τὸ σπίτι δὲν εἶχε μικρὰ παιδιά, οἱ . . . γονεῖς του, καὶ σήμερα εἶναι συνδρομήτρια ἡ κόρη του Σοφία. Τί καλά!

Στοὺς ἀπολογισμοὺς τοῦ «Φιλολογικοῦ 1926» ποὺ δημοσίευσαν οἱ ἐφημερίδες τὴν Πρωτοχρονιά, πρώτη θέση στὴν πεζογραφία κατέχει τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πλούσιοι καὶ Φτωχοί». Εἶναι, λέγουν οἱ κριτικοί, τὸ βαθύτερο ἔργο τοῦ μυθιστοριογράφου μας καὶ τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅσα φάνηκαν τὸν περασμένο χρόνο στὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ μοῦ θυμίζει νὰ σᾶς συστήσω καὶ πάλι αὐτὸ τὸ ἔξοχο βιβλίο ποὺ τόση ἔκαμ' ἐντύπωση σ' ὅσους τὸ διάβασαν καὶ τόσο ἐνθουσιώθη ἄρθρα ἔγραψαν γι' αὐτὸ οἱ κ.κ. Φῶτος Πολίτης, Ἠέτρος Χάρης, Τέλλος Ἄγρας, Μιχ. Στασινόπουλος, Κ. Μπμποτιάς κ.ἄ. Προσθέτω ὅτι εἶναι τὸ Α' Μέρος—αὐτὸ:ἐλᾶς δόμας — μιᾶς «Κοινωνικῆς Τριλογίας,», ποὺ τὸ Β', οἱ «Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι», ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου καὶ τὸ Γ', «Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι», τυπώνεται τώρα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς τακτικότερες φίλες μου στὴν ἀλληλογραφία εἶναι ἡ ***Εὔα***. Μὰ κι' ἡ ***Βαλέντσια*** δὲν πάει παρακάτω. Δὲν περνᾷ ἑβδομάδα, ποὺ νὰ μὴν ἔχω ἀπὸ ἕνα κι' ἀπὸ δυὸ χαρτονένα γραμματάκια τους. Μάγαποῦν τόσο πολύ! Μὰ κι' ἡ μαμμὰ τους τὸ ἴδιο, ποὺ διαβάζει μαζὶ τους τὰ μυθιστορήματά μου καὶ τὶς βοηθεῖ μάλιστα καὶ στὸ ξεσπάθωμα. Θερμότατες εὐχαριστίες!

Φέτος,—μοῦ γράφει ἡ ***Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν***, — τὸ ξεσπάθωμά της εἶναι λιγάκι δύσκολο, γιατὶ μὲ λύπη της βλέπει «τὰ μυαλὰ τῶν παιδιῶν ἐξημμένα ἀπὸ τὰ νέα περιοδικὰ ποὺ τόσο στρεδλώνουν τὶς ἰδέες τους καὶ τὰ καταστρέφουν». Ἀλλ' αὐτό, προσθέτει, δὲν θὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ κάμῃ πάλι τὸ μεγαλύτερο ξεσπάθωμα ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα χρόνια. Καὶ βέβαια εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σωθοῦν τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα μὲ τὰ ἐξημμένα μυαλά.—Θερμότατες εὐχαριστίες γιὰ ὅλα κι' ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ ἀγγέλου.

Κατένθουσιασμένη —καὶ ξεσπαθωμένη— μοῦ γράφει κι' ἡ ***Τζοκόντα***, γιὰ νὰ μοῦ πῆ πόσο τῆς ἀρέσει ἡ ἐφετεινὴ ὕλη καὶ πόσο συντελεῖ κι' αὐτὴ στὸ ξεσπάθωμα. Τῆς ἀρέσει πρὸ πάντων ὁ «Τζάκ» καὶ πολλὰ μοῦ γράφει τόσο γιὰ τὸ ἔργο, «ποὺ κάθε πρόσωπό του ἀντιπροσωπεύει ἕναν τύπο κι' ἕνα χαρακτῆρα τῆς κοινωνίας.» ὅσο καὶ διὰ τὴν διασκευή. Καὶ προσθέτει : «Ἔργο γραμμένο ἀπὸ τὸν Νιωντὲ καὶ τὸν Ξενόπουλο μπορεῖ νὰ μήν εἶναι θαυμάσιο ;»

Κι' αὐτὰ ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς ***Κλαίρης*** ποὺ συνοδεύει τὸ ξεσπάθωμά της : «Νομίζω πὼς κάνω ἔνα καλό, ὄχι μόνο σὲ σένα, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γίνουν ἀναγνῶστες σου καὶ θαπολαμβάνουν τὰ τερπνά σου ἔργα, αὐτὰ τὰ μεγαλειώδη ἀριστουργήματα, ποὺ Σὺ μόνη παρέχεις ἀπ' ὅλα τὰ στὴν Ἑλλάδα ἐκδιδόμενα περιοδικά. Γι' αὐτὰ συζητούσαμε καὶ μὲ τὴν ***Αὔρα τοῦ Βόξείνου*** ποὺ βλέπει κι' ἄλλα περιοδικά, ἀλλὰ σὲ σένα βρίσκει τὸ ἀνώτερο, τὸ τέλειο, τὸ μοναδικό».

Νὰ κι' ὁ ***Δάντης***, ποὺ ἂν κι' ἔχει δυὸ χρόνια συνδρομητής, δὲν μοῦ ἔγραφε γιατ' ἤθελε στὸ πρῶτο του γράμμα νἄχῃ κι' ἕνα ξεσπάθωμα. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες του κι' ἐλπίζω, τώρα ποὺ ἔκαμε τὴν καλὴ ἀρχή, νὰ μοῦ γράφῃ συχνά.

Ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ***Ι. Ἀλεξάτε***, δὲν εἶναι ψευδώνυμο· εἶναι τὸ ὄνομα τῆς γηραιᾶς «οἰκονόμου» τοῦ σπιτιοῦ μου, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ νοικοκυροσύνη, ἔχει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ λέῃ τὶς πιὸ νόστιμες ἱστορίες στὰ μικρὰ παιδιά, κι' αὐτὸ κάνει τριάντα τώρα χρόνια. Ναί, ὁ κ. Ξ. γεννήθηκε στὴν Πόλη ἀπὸ πατέρα Ζακυνθινό, ἀλλὰ μεγάλωσε στὴ Ζάκυνθο. Ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος ἔχει πεθάνει πρὸ πολλοῦ. Ἡ «Ἱστορία» ἐκείνου ποὺ βγαίνει τώρα, εἶναι ἀνατύπωσις καὶ τὴν ἔχει συμπληρώσει ὁ καθηγητὴς κ. Π. Καρολίδης.

Τί ὄμορφο καὶ τὸ γράμμα τῆς ***Ξηρομάλλης!*** "Οταν ἤταν μικρή, λέει, δὲν ἐδιάβαζε ἀπ' τὸ φύλλο μου παρὰ τὰστατεῖα τοῦ Δουκαγιοῦ Χαρμοσύνου καὶ κανένα Π. Πνεῦμα. "Ὑλα τάλλα τὰ ἔβρισκε . . . περιττά. Μόνο μεγαλώνοντας ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ βρίσκῃ ἐνδιαφέρο σὲ ὅλα. Καὶ σήμερα ὄχι μόνο τὴν ὕλη μου ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα μου, τὴν ψυχή μου, τὸ ἐθνικό μου. τὴν ἰδέα μου. Γι' αὐτό, ἂν καὶ μεγάλη πιά, δὲν μαθαίνει, κι' ἔχει ἔτσι ἀπ' τὸν ἑαυτό της τὴν ἀπόδειξη ὅτι τὸ περιοδικό μου δὲν εἶναι μόνο γιὰ μικρὰ παιδιά, ὅπως νομίζουν μερικὰ φαντασμένα. . . . Ἡ ἴδια μοῦ γράφει γιὰ τὴ «Βλαχοπούλα» τοῦ κ. Στασινοπούλου : «Λεπτοί, ἀπαλοί. ἐλαφροί σὰν τὸ χιόνι τοῦ πίνακος, οἱ στίχοι του εἶναι τόσο ἐκφραστικοί, ὥστε κι' ἂν δὲν ἐβλέπαμε τὸ ἀντίγραφο τοῦ πίνακος, θὰ μποροῦσαμε μιὰ παρόμοια εἰκόνα νὰ φαντασθοῦμε».

Πολὺ καλὰ τοὺς λές, ***Αἰγόκλημα***· μόνο ὅταν δὲν ἔχω τόπο,μπορεῖ, μὲ λύπη μου, νὰ μήν ἀπαντήσω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα σου γράμματα, ποὺ μόνο «κουταμάρες» δὲν λένε . . . Εἶπα στὸν Ἀνανία πόσο σοῦ ἀρέσουν τὰ νοστιμότατά «Χίλια - Μύρια» του καὶ μάλιστα «Οἱ γεμιστὲς ντομάτες» ποὺ ἤταν ἔξοχες. Ναί, ἀπ' αὐτὰ θὰ σᾶς γράψῃ σχνά, γιατὶ ἔχει μιὰ μεγάλη συλλογή, καμωμένη ἐπίτηδες γιὰ σᾶς.

Σήμερα, — μοῦ γράφει ὁ ***Ἀποβροχάρης***,—ἑκατὸ δραχμὲς στοιχίζει ἕνας λαιμοδέτης. Ἡ Διάπλασις ὅμως, ποὺ ἀξίζει χίλιες φορὲς περισσότερο, στοιχίζει μόνο ὀγδόντα! Ὁ ἴδιος ἀπορεῖ πῶς, πενήντα τώρα χρόνια ποὺ βγαίνω, δὲν ἔλαβα ποτὲ καμμιὰ ὑποστήριξη, καμμιὰ ἀνταμοιβή. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὴ ὑποστήριξη αὐτὴ ποὺ ἔχω ἀπ' τὰ παιδιά μου κι' ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ νὰ λαβαίνω γράμματα σὰν αὐτὸ τοῦ ***Ἀποβροχάρη***, ποὺ λυποῦμαι

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἠλιόβγαλτη, κ. Διπλωμάτης, ἁ. Ἀγριοκάτσικο, κ. Κένταυρος, ἁ. Ξανθὴ Γαλανομάτα, κ. Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη, ἁ. Ἐλεύθερο Πουλί, κ. Πανταχοῦ Παρών, κ. Πικρὴ Σκλαβιά, κ. Βασίλισσα στὶς Πσπαρούνες, κ. Καραμελίτσα, κ. Χαρούμενο Γέλιο, κ. Νεραΐδα τοῦ Γιαλοῦ, κ. Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 23 ΧΙΛΙΑΔ.).

97ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀθανάσιος Κ. Βέης	Δρ. 5.—
Βάσος Ἠλ. Κώττης	» 50.—
Εἰς μνήμην Νίτσας Βιτσερᾶ	» 25.—
«Βασίλισσα στὶς Πσπαρούνες	» 10.—
«Βαλέντσια»	» 3.—
Ἰωάν. Α. Μπακόπουλος	» 5.—
«Λαζαρίνα»	» 5.—
Ἐλένη Πασκαράκη	» 20.—
Ἐλπὶς Γιαννουλάτου	» 10.—
Ἀγριοκάτσικο	» 25.—
Παῦλος Δ. Δεκὸς	» 10.—
Ἀρσινόη Ν. Ρήγα	» 75.—
Προηγούμενοι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ 96ον Δελτίον (Ἴδε φύλ. 5ον)	Δρ. 22.556.40
Ἐν ὅλῳ μέχρι 5/1/27	» 22.799.40

(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 200 περίπου).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παραπονεμένην Μοναστηριώτισσαν* (γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῆσα προχθές· εἶμ' εὐτυχὴς ποὺ θἀναπληρώσῃς τώρα ὅσα ἔχάσες τόσα χρόνια καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ παίρνῃς μέρος σ' ὅλη τὴν κίνησιν·) *Λίβιον* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Συλλόγου· πολλὰ περιμένω ἀπὸ ἐνθουσιώδη παιδιὰ σὰν καὶ σᾶς·) *Ἀτρόμητην Φοβιτσιάραν* (ναί, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σημειώνεται πάντα καὶ τὸ ψευδώνυμο, γιατὶ ἐκτὸς ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὰ θυμᾶμαι ὅλα ἀπέξω, νομίζω, ὅταν δὲν βλέπω ψευδώνυμο, πὼς ὁ γράφων θέλει νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἢ νὰ τοῦ δημοσιεύσω κάτι τί μὲ τὸνομά του·) *Ταπεινὸ Κυκλάμινο* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σας θὰ κάμῃ θαύματα·) *Καντιὼ Διαμαντῆ* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἔστειλα·) *Ἄνναν Λάσκαρι* (εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἐλπίζω, ὅταν εὐκαιρῇς, νὰ μοῦ γράψῃς, ποὺ θὰ εἶναι καὶ γιὰ μένα μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησῃ·) *Ὀμίχλην* (εἶδες βέβαια τὴν Ἔγκριση· σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν «φανταστη ἀγάπη»·) *Ἥρωα τοῦ Μέλλοντος* (χαίρω πολύ, γράφε μου·) *Μικρομέγαν* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ὁ Ταγγὸρ δὲν θέλησε νἀνεβῇ στὴν Ἀκρόπολη, γιατί, εἶπε, δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ ἀρχαῖα· νέα πράγματα θέλει νὰ βλέπῃ· ὑπερθέτω ὅμως ὅτι ὁ γέρος ποιητὴς ἦταν καὶ κουρασμένος ἀπ' τὸ ταξίδι·) *Νίκ-Βίντερ* (πρῶτα βέβαια τὰ μαθήματα! γράφε μου μόνο ὅταν ἔχεις καιρό·) *Δημ. Σπυρόπουλον* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ παίρνῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ· γιὰ τὴ γλῶσσα τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου θἀπαφασίσῃ τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο καὶ κατόπι θὰ ἐγκρίνῃ ἡ Βουλή· ὁ Ὑπουργὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε αὐθαίρετα·) *Κ. Πουρνάραν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀναδρομάρην τῆς Ἀττικῆς* (ἔχεις καιρὸ τρεῖς μῆνες·) *Τζέκω Κούγγαν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Συλλόγου κι' εὐχομαι τὰ βέλτιστα·) *Ἄρλετ καὶ Μόλλυ* (μὲ μεγάλη χαρὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφετε συχνά·) *Αἱματοβαμμένην Δόξαν* (τὸ γράμμα σου ὡραιότατο· ἀλλὰ γιὰ τὴ Σελίδα δὲν δέχομαι τώρα εὐτε κρίνω κομμάτια· ἔπειτα, καὶ νὰ ἤθελα, αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες θἄταν ἀδύνατο νὰ τὰ διαβάσω· δὲν βγάζω λέξη ὅταν μοῦ γράφουν βιαστικὰ καὶ μὲ ἄσπρο μελάνι· αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς γι' ἄλλοτε·) *Βασίλισσαν τοῦ Τσάρλεστον* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ γράφε μου·) *Σκερτσόζαν* (φαντάζομαι τὴ χαρά σου· φαντάσου καὶ σὺ τὴ δική μου·) *Ἱππολύτην* (ἔστειλα ἐκ δευτέρου·) *Μελαγχολικὸν* (ἀπόδειξη κι' ἀπάντησῃ ἔστειλα μὲ τὰ φύλλα 1-4·) *Φίλιαν Μανιάτου* (μαζί μου σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Ξ·) *Δημ. Γ. Πολυζωΐδην* (ἔστειλα·) *Πορφυρίδα, Σταυραετόν, Ἀνδρομέδαν, Γλυκὸ Χαμόγελο, Πόθον τῶν Γραμμάτων, Κουρσάρον Συρκούφ, Πριγκίπισσαν τῆς Σελήνης* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Ἰανουαρίου*, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 8 Μαρτίου.)

70. Λεξίγριφος

Στὴν πρώτη δέχονται τοὺς ξένους·
Στὴν ἄλλη κλείνουνε τἀρνιά.
Κι' ἕνα βατράχιο οἱ δυό τους
Ποὺ τὸ σκοτώνεις μάπονιά.
Ξάνθιππος

71. Συλλαβόγριφος

Ψηφίο τοῦ ἀλφαβήτου
Ὁλόγραφο ἑνώνεται
Μὲ μέλος τοῦ προσώπου
Καὶ στὴν Ἀσία πόλις
Ἀρχαία φανερώνεται
Ὡς ἀμοιβὴ τοῦ κόπου.
Τζένυ-Κούγκαν

72. Στοιχειόγριφος

Πόρτα μεγάλη κι' ἀψηλή,
Ὅσο κρατῶ τὴν κεφαλή.
Μ' ἂν μοῦ τὴν κόψῃς ξαφνικά,
Σ' ὅλα μὲ βλέπεις τὰ ὑλικά.
Ἄσπρος Παλιάτσος

73. Μεταγραμματισμὸς

Εἶναι κάτι ποὺ σὲ δένει
Μ' ἂν τὸ Κάππα κάνῃς Μι,
Λύνεσαι καὶ σὲ λιμάνι!
Πᾶς κι' ἀράξεις στὴ στιγμή.
Αἰλιάνα

74. Ζήτα

```
++++++++  Νάντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ
* * * * * + *  κι' οἱ ἀστερίσκοι
* * * * + * *  διὰ γραμμάτων,
* * * + * * *  ὥστε νἀναγινώσκονται κατὰ σειρά:
* + * * * * *  Ἀρχαῖος ζωγράφος, πόλις τῆς Θεσσαλίας,
++++++++
```

Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, δοστρακόδερμον, Πόλις τῆς Ἀττικῆς, Ἀρχαῖος δῆμος, στενὸς συγγενής, Ἡ διαγώνιος ἐκ τῶν κάτω ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς

75. Κρυπτογραφικὸν

2345678 9	= Πόλις τ. Τουρκ.
2763	= Ὄνομα γυναικ.
3127479	= Θεότης
45679	= Ὁδοιπόρος
5479	= Ποίημα
6589	= Ἀρχ. Θεὸς
74789	= Ἀρχ. πόλις
845279	= Μέρος τ. φυτοῦ
97893	= Ἀρχ. πόλις

Κέντε Ραπανάκης

76-80. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τρόμος, χῶμα, Μῆλος, λύτης, ἔξοχος.

Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς

81. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μυθολογικὸν τέρας· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ καθεξῆς, ἄξιον ζῶον:

1, Μυθικὸς ἀοιδός· 2, Μουσικὸν ὄργανον· 3, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ· 4, Θεὸς τῶν Ρωμαίων· 5, Πόλις τῆ Ἑλλάδος.
Ἄγγελος Δάφνης

82. Ἐλλιποσύμφωνον

κα - κιο - κα - ου - οιει
Λίβιος

83. Γρῖφος

```
        κκ        πι
   κκ        κκ πι        πι
τ'      ἴα          με          λοῦ
   κκ        κκ πι        πι
        κκ        πι
```

Φίλαθλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

84. Énigme

Sans grande peine on peut me prendre
Mais me payer est ennuyeux;
Avec plaisir on va m'entendre
Dans un concert harmonieux.
Μύρτω

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 43

667. Ἀμαζόνιος (Ἀμαζών, ἰός.) — 668. Νῆμα (νή, μά.) — 669. Θρανίον-κρανίον. — 670. Τὸ φουρνόξυλο.

671.
```
Σ     Σ     Σ     Σ
  O     O     Ω     O
I     P     N     M
  A     A     Y     Y     I     P     O
A     Σ     M     O     Σ
  Ω     O     B     X
    N     Σ     H     A
```

672. *Τοῖς νόμοις πείθου.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν κάτω δεξιὰ ἑλικοειδῶς.) — 673. *Ρόδον, Ἐρατώ, λάρος, τιάρα, πατὴρ.* — 674. ΤΑΚΙΤΟΣ (Τόνος, Αὐλή, Κτῆνος, Ἶρις, Τάφρος, Ὅριον, Στόνος.) — 675. Ἀρχηγοῦ παρόντος πᾶσα ἀρχὴ παυσάτω. — 676. *Κόψε ξύλο κάμε Γιάννη* (κοπ σὲ ξῦ, λ, ὀκᾶ, μὲ γιὰ νῦ.) — 677. Ἐpire, ιgline, Ἐcole, Ἐsope. — 675. Faites ce que je dis et non ce que je fais.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 κ μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(KZ' — 91)

ΑΝΑΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στὸ Διαπλασό κοσμο, ΑΝΤΑΔΑΣΩ ΚΑΡΤΕ καὶ ΓΡΑΜΜΑΤΑ μὲ παλιὰ καὶ νέ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασόπουλε ΣΤΕΙΛΑΤΕ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΤΙΒΑΚΤΑ Θήβα. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ

(KZ' — 92)

Γιοῦ-Γιοῦ, Ἀγνὴ Ψυχούλα, Χανουμάσ Γαλαξία, Ἠλιογέννητη, Βασίλισσα στὶ Πσπαρούνες, Δέλια, Ἄγη, Μάγισσα. Μ νόλα. ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Σύστα σι; Χαρ. Σταυρόπουλον, ρ. ρ. Ἀθήνα. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

(KZ' — 93)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΕΙ

(KZ' — 94)

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

(KZ' — 95)

Αἱ ἀδελφαὶ Ἀττικὴ Αὐγὴ καὶ Τσούχτρα ζητοῦν μίαν ψῆφον ἀπὸ τὰ Διαπλασόπουλα.

(KZ' — 96)

Διαπλασόπουλες - α, ἐμφανιζόμεναι τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀγαπητήν μας Διάπλασιν, σᾶς χαιρετῶμεν καὶ εὐχόμεθα νὰ διέλθετε τὸ Νέον Ἔτος 1927 μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν. Μαμζὲλ Νιτοὺς Ζίλδα ἡ Ἀγρία

(KZ' — 97)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες, ΠΑΛΙΟΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΙΩΤΗΣ

(KZ' — 98)

Ἀγαπημένη μου Ἀρέπα, γελάστηκες. Ἐσμεραλδα δὲν εἶναι ἡ Γαρδίκη κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ βαλθῇς νὰ μ' ἀνακαλύψῃς γιὰ νὰ μὴν τὴν ξαναπάθῃς. — (Σημ. Διαπλάσεως: Ἐσμεραλδα δὲν εἶναι ἡ Γαρδίκη.) Ἐσμεραλδα

(KZ' — 99)

Δρᾶται Σύλλογος μὲ τὸ ὄνομα ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ: Πρόεδρος: Εὐστάθιος Δαφνεμίλης, Γραμματεύς: Φένλα, Ταμίας: Ἀλεξία. Ζητοῦνται μέλη κορίτσια. Ἀπευθύνεσθε ὁδὸς Σόλωνος, 13, Ἀθήνας.

(KZ' — 100)

Τζοκόντα, Ἀετιδέα, Φαίδρα, Σπίθα, Ἀγνούλα, Ροδέλφε Βαλεντίνε, Πρίγκιψ καὶ Μονάκριβη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Στείλτε: Εὐαν. Φιλοθέης, 13, Ἀθῆναι. Εὐα.

(KZ' — 101)

ΕΡΒΕΛΙΝ, δεῖξε τὴν ἀστυνομικήν σου ἱκανότητα ἀποκαλύπτοντας. ΒΑΛΕΝΤΣΙΑ

(KZ' — 102)

Ψηφίσατε ὅλοι τὸ ψευδώνυμο ΒΑΛΕΝΤΣΙΑ. Σᾶς τὸ συστήνει ὁ Ἔρβελίν.

(KZ' — 103)

ΣΥΝΑΥΣΜΟΣ «ΣΙΔΗΡΑ ΣΥΜΜΑΧΙΑ». Θὰ ὑποστηρίξῃ στὸ Δημοψήφισμα τοὺς πέντε πρώτους ποὺ θὰ ζητήσουν τὴ συνδρομὴ τῆς διὰ 200 ψήφων. Δ/σις: (KZ—92).

(KZ' — 104)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

Γραμματέα μας Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς καὶ ἀντιπρόσωπέ μας Ναυτοπούλα, χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή Σας

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

(KZ' — 105)

Πόσο θέλεις, Νοιτοκυρούλα, νἀλληλογραφήσουμε! Σύστασίς μου: Παρασκευούλα Ἀφεντουλίδου, Πρέβεζα. Αὔρα τοῦ Εὐξείνου

(KZ' — 106)

ΑΓΕΛΕ, χρόνια πολλὰ καὶ χρυσᾶ.
ΠΡΙΓΚΙΨ, εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς.
ΤΑΡΖΑΝ

Ξεσπαθώνετε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΥΑΥΡΟΥ 16· ΑΘΗΝΑΙ